

LYNN
DE OMNIBUS

Anke Kranendonk

Lynn

De omnibus

Van Anke Kranendonk verschenen bij Lemniscaat
Hoe was het op school, Samme? | Kees!

Tekst © Anke Kranendonk, 2013, 2015, 2016, 2026

Omslag: Leon ter Molen, 2026

Nederlandse rechten Lemniscaat b.v.,

Vijverlaan 48, 3062 H1 Rotterdam, 2026

ISBN 978 90 477 1907 6

NUR 284

INHOUDSOPGAVE

Lynn!	9
Lynn 2.0	161
Lynn 3.0	289

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, geluidsband of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Druk- en bindwerk: Wilco, Amersfoort

Dit boek is gedrukt op milieuvriendelijk, chloorvrij gebleekt en verouderingsbestendig papier.

Kijk voor meer informatie, activiteiten voor thuis
en in de klas en meer op www.lemniscaat.nl

LYNN!

1.

MET GYM DEDEN we handbal. Ik pakte de bal af van de tegenspeler, dribbelde naar het doel, sprong omhoog en scoorde knetterhard.

‘Yes!’ riep ik.

De kinderen uit mijn team bleven stijf op hun plek staan. Ze juichten niet eens!

We moesten naar de middenlijn, Fenna kreeg de bal, maar ik onderschepte hem meteen. Ze kwam me achterna, ik wilde de bal naar een ander spelen. Maar naar wie?

‘Vrijlopen!’ riep ik.

Yara en Juultje stonden in het veld te dromen.

‘Oehoe!’ riep ik. ‘Niet zo suffen!’

Niemand lette op, ik rende zowat Juultje omver om bij het doel te komen en knalde alweer.

‘Kom op, meiden!’ riep ik en ik veegde het zweet van mijn voorhoofd. ‘Doe eens mee! Vrijlopen!’

De bal kwam terug in het spel. Niemand van mijn team probeerde hem te vangen. Stond ik daar alleen zo hard te werken?

‘Juultje!’ riep ik. ‘Springen! Pak die bal!’

Dat deed ze niet, Fenna rende ermee weg naar het andere doel en gooide. Gelukkig net naast de paal.

‘Zie je nou?’ riep ik tegen Juul. ‘Je moet haar dekken!’

‘Dekken, dekken, dekken,’ hoorde ik.

‘Denk je dat je leuk bent, of zo?’ riep ik. ‘Doe wat!’

De juf floot. Woest draaide ik me om, gooide mijn armen in de lucht en riep: ‘Waarom fluit je nou weer?’

Het werd stil, iedereen bleef op haar plaats staan, de juf keek me aan en ik denk dat ik rood werd tot aan mijn enkels.

‘Zég,’ zei de juf. ‘Wát een toon. Wie denk je wel dat je bent?’

‘Ik?’

‘Ja, jij,’ zei de juf.

‘Nou, ik... Ik ben... Ik dacht... Sorry, juf.’

Het bleef maar stil om me heen, niemand bewoog.

‘Je inzet is goed, maar je bent wel erg fanatiek. Iets rustiger aan doen, meisje, probeer een beetje samen te spelen. En ik, ik bepaal de regels.’

Ze floot en we gingen weer verder. De bal was voor de tegenpartij, waar Fenna hem al snel te pakken had. Eigenlijk moest ik achter haar aan rennen, maar het leek net alsof mijn benen het niet meer goed deden. Ik voelde me een lappenpop, een slapjanus vol schaamte.

Fenna maakte natuurlijk een doelpunt. Wij kregen de bal, niemand ving hem, dus de tegenpartij ging er alweer mee vandoor.

Na een tijdje floot de juf opnieuw, het spel was afgelopen. ‘Goed gespeeld, jongens,’ zei ze. Terwijl we allemaal meisjes waren. ‘En Linda, voortaan mag je wel weer iets harder lopen, hoor. Als je maar niet “te” bent.’

Ik zuchtte. Hoe kon ik niet té zijn, maar wel hard genoeg lopen?

In de kleedkamer praatte niemand meer over de wedstrijd. De meisjes kletsten over strings en bh’s, over de jongens uit de klas. Ik hoorde hen wel, maar ik praatte niet echt mee.

Ik keek naar beneden, ik had een merkwaardig lijf. Het was een soort stok. Andere meisjes hadden al borsten, bij mij was er nog niets. Yara had al enorm grote. Ik moest er niet aan denken, de hele tijd met van die hobbels voor je uit.

Maar ja, misschien was dat wel gewoon. Gewoner dan de stok die ik was, ik die als een gek achter een bal aan rende en gilde en eigenaardig danste als ze een doelpunt had gemaakt. Ik moest er maar eens mee ophouden. Ik was té te. Maar wat moest ik dan zijn? Wie dacht ik eigenlijk dat ik was?

Op weg naar huis werd ik ineens aan de bagagedrager van mijn fiets vastgehouden. Het was Fenna. Ze sprong bij me achterop, ging staan en trok zo hard aan de capuchon van mijn jas dat ik zowat stikte. Slingerend hield ik mezelf in evenwicht.

‘Joehoe!’ gilde ze keihard boven mijn hoofd. ‘Linda de pinda! Topscoorder van de Wijnrank! Linda de pinda!’

Eigenlijk schaamde ik me dood. Ik hoopte dat niemand het zou horen. Maar misschien juist wel.

2.

IN EEN LOKAAL op zolder hadden we handenarbeid, van een enge strenge juf. Als ze iets tegen ons zei, keek ze altijd over haar bril en trok haar wenkbrauwen omhoog. Op haar voorhoofd zaten witte schilfers. Iedere les deed ik mijn best om er niet naar te kijken. Al in de pauze dacht ik eraan: straks niet naar de schilfers van juf kijken!

De juf had een heel aardige man. Waarom trouw je met een schilfermens als je zo leuk bent? Daar kon ik de hele les over nadenken, terwijl ik aan het schuren of figuurzagen was.

Voor de les kwam James naar me toe met een scheetkussen in zijn hand.

‘Hé,’ zei hij. ‘Durf jij dit op de stoel van de juf te leggen? Dan krijg je een zak snoep.’

Het leek me ontzettend grappig om de juf op die rubberen zak te zien vallen, waarbij de lucht onder haar billen vandaan werd geperst. Maar ze zou woedend worden!

‘Waar heb je dat snoep dan?’ vroeg ik. Ik hoopte dat

hij niks had, zodat ik ook geen 'ja' of 'nee' hoefde te zeggen.

'In mijn laatje.'

'Laat zien.'

'Geloof je me niet?'

'Nou...' zei ik. James was een stoere jongen, hij droeg altijd de nieuwste spijkerbroeken en hij had nu al een heel chique winterjack aan, terwijl het nog herfst was. Bij hem thuis waren ze heel rijk, hij werd met dikke kakbakken van auto's opgehaald en had heel vaak lekkere dingen bij zich. Maar hij kon ook onzinnig kletsen.

'Ah joh, dat durf je toch wel?' zei hij terwijl hij me een beetje scheel aankeek.

'Waarom doe je het zelf niet?' Ik liep met hem naar zijn tafeltje in onze klas. Er lag inderdaad een grote zak snoep in. Hij legde het scheetkussen op zijn tafel en drukte er met zijn hand op, de knetters schoten eruit.

'Nou,' zei hij. 'Voor die hele zak.'

Ik moest het niet doen, maar die zak snoep zag er wel lekker uit. En ik zag het gezicht van de juf al voor me, knalrood en tachtig rimpels in haar voorhoofd. Ik moest het niet doen, ze zou ontploffen! En trouwens, ik was geen acht jaar meer. Nee, ik deed het niet.

'Dat valt me van je tegen,' zei James.

Julia, Natas, Melek, de andere Julia en Fenna kwamen bij ons staan. Een paar jongens riepen dat ik het moest doen. Ik haalde mijn neus op.

'Doe het zelf!' zei ik en ik liep weg.

Maar James kwam me achterna. 'Joh, dat is toch lachen,' zei hij. 'Je krijgt die hele zak snoep, winegums en drop door elkaar.' Hij keek er heel aardig bij, echt aardig. Misschien was hij veranderd in een goeie jongen, dat kon toch?

'Oké,' zei ik.

Met het scheetkussen achter mijn rug liep ik het handenarbeidlokaal binnen. Mijn hart klopte als een gek. Ik moest opschieten, anders durfde ik het niet meer. James zat al op zijn plek bij de werkbank. Hij knikte me toe: doen, doen!

Bij de juf stonden een paar kinderen in een rij. Ik sloot achteraan en bleef wachten. Nu kon ik me nog elk moment omdraaien en weglopen. Maar dan zou juf het scheetkussen juist zien!

James knikte me vrolijk toe, de andere kinderen ook, ik zag de spanning op hun gezichten. Het zou wel lachen zijn als het lukte, we zouden allemaal dubbel liggen. Achteraf dan, na de les.

'Wat heb je daar?' hoorde ik de juf ineens zeggen. De kinderen voor me waren verdwenen, de juf zat op haar stoel bij haar bureau en keek me over haar brillenglazen aan. Van dichtbij waren de schilfers nog groter.

'Niets,' zei ik.

'Wat is er?' vroeg juf.

'Niets.'

Mijn hart klopte niet meer, het stond stil.

‘Waarom sta je hier dan?’

‘Omdat, eh... Laat maar, het is niet meer nodig.’ De juf trok diepe rimpels. Ik draaide me om en hield snel het scheetkussen voor mijn buik.

‘Pas maar op dat het ding geen rare dingen doet,’ zei juf en ik kreeg het ineens heel warm.

Ik liep langs James die met een scheve mond naar me lachte en gaf hem het scheetkussen. Maar hij pakte het niet aan.

‘Hou het zelf,’ zei hij.

Ik keek achterom, de juf loerde nog steeds naar me. Snel liep ik naar de prullenbak, gooide het ding erin en ging zitten aan de houten werktafel.

‘Wat deed je nou?’ vroeg Yara.

‘Niets,’ zei ik en ik pakte mijn totempaal uit de grote doos op tafel.

Na de les liep ik naar James toe.

‘Geef nu maar vast het snoep,’ zei ik tegen hem.

‘Nee,’ zei hij.

‘Waarom niet?’

‘Lijkt me logisch, je hebt het niet op haar stoel gelegd.’

Wat? Had ik mijn leven op het spel gezet en doodsaangsten voor hem uitgestaan, en kreeg ik daar nu geen beloning voor? Het liefst had ik hem met mijn vuist zo’n klap onder zijn kin gegeven dat hij dwars door het raam zou vliegen. Maar dat was iets té.

Ik ging aan mijn tafeltje zitten, net als alle andere meisjes. Niemand zei nog iets over mijn heldendaad. Wie dacht ik wel dat ik was? Een ontzettend uilskuiken! Dat was voortaan afgelopen!